

der ved Beskatning heraf kan skabes Balance, er der efter min Opfattelse ikke andet Raad end at gaa ned med de uproduktive Udgifter. Vi maa fremfor alt ikke besværliggøre Arbejdet for at rense Landet for Rusdrik, thi at dette i en nær Fremtid vil blive et stort Samfundsspørgsmaal, og derved ogsaa et politisk Spørgsmaal, derom kan der neppe være nogen Tvivl.

Jeg vil gerne med det samme tillade mig at henlede den høje Regerings og dette høje Tings Opmærksomhed paa, hvorledes nogle af de Midler, som anvendes i uproduktivt Øjemed, hidføre saare uheldige Forhold i vort ellers saa fredelige Folkesamfund, idet de Midler, der udgives til de militære overordnede Lønninger, næsten kunne siges at være et Bidrag til at fremme Ulempe og Fortræd for de Mennesker, der i de frie Erhverv, ved deres Arbejde, ere med til at frembringe Midlerne, hvoraf disse Lønninger gives. Jeg skal saaledes tillade mig at fremdrage et enkelt Eksempel paa, hvorledes en overordnet i Militæretaten har misbrugt sin Myndighed overfor en menig Soldat 5 Dage efter, at denne var mødt til Efteraarsmanøvre i Viborg Garnison. Det var Søndag den 17. September i Aar, at Soldat Mads Peter Jensen havde Orlov og var kommen til Skive. Da han sammen med en Kammerat, en anden indkaldt Soldat, gik henad Gaden paa Skive Østerbro, kom et Automobil-kørende ind mod Byen. De menige Soldater, som ikke tænkte, der var militære overordnede i Skive, opdagede ikke, at der i Automobil et sad to Løjtnanter, før de vare lige paa Siden af dem. For Resten var den Løjtnant, som sad nærmest de menige, iført en Støvkappe, som dækkede Uniformen. Den ene af de menige Soldater kom derfor i Skyndingen til at afgive den militære Hilsen med sin Cigar anbragt mellem Fingrene paa den Haand, hvormed han afgav Honnrøen. Herover bleve de to Løjtnanter saa forargede, at de øjeblikkelig standsede Automobil et og sprang af, hvorefter den ene af dem paa en meget brutal Maade overfaldt den menige Soldat, greb fat paa hans Hænder og prøvede ved at vride hans Arm at tvinge ham til Jorden, hvilket dog ikke lykkedes, maaske var den menige den stærkeste. Denne Brydekamp paa aaben Gade samlede en stor Menneskemængde; der faldt overordentlig haarde Ord til Løjtnanten for hans Opførsel, og det endte med, at Politiet maatte tilkaldes for at faa Orde-

nen genoprettet. Alle de tilstedeværende Borgere, som havde fulgt Begivenhederne fra først til sidst, ere enige om, at de Herrer Officerer vare optraadte paa en hensynsløs Maade overfor den nylig indkaldte menige Soldat. Uagtet det var Løjtnanten, som var Skyld i Skandalen, blev den Mand, som, efter hvad der er mig meddelt, efter min Mening i Grunden intet ondt havde bedrevet, straffet med 5 Dages mørk Arrest. Det er altsaa paa den Maade, at en Del af de Summer, som aarlig udredes til Militærvæsenet, kan bevirke Forulempelse af det værnepligtige, tvangsudskrevne Mandskab, til stor Forargelse for Landets fredelige Borgere, som f. Eks. i Skive bleve Øjenvidner til, hvad deres Sønner udsættes for, naar de skulle aftjene deres Værnepligt. Hvorfor skulle vi ogsaa indenfor Hæren bibeholde den uheldige Bestemmelse, at den menige Soldat skal hilse paa alle overordnede, det er jo meningsløst at forlange, at han skal hilse, naar han ikke kender vedkommende overordnede. Var det derfor ikke paa Tide at gøre Hæren lidt mere folkelig ogsaa i den Henseende, saa at det allerhøjest forlangtes af en menig Soldat, at han skulde afgive den militære Hilsen overfor Befalingsmændene ved det Kompagni, ved hvilket han selv stod, samt overfor dets Overbefalingsmænd. I saa Fald vilde muligvis Misgreb af den Art, som fandt Sted i Skive, i alt Fald for største Delen kunne undgaas. Man maa dog huske paa, at det ogsaa i Fredstid er et stort Offer, der bringes af de Mennesker, som tjene i Hæren, for ikke at tale om, hvad de kunne komme til at lide, hvis Danmark kommer i Krig, og der kunde derfor nok være Grund for dem til at bede sig fritaget for Mishandlinger. Jeg vil derfor spørge den højtærede Konseilspræsident og Forsvarsminister, om han ikke tror, vi kunde gaa til en Indskrænkning af Honnrøpligten for det menige Mandskab, saaledes at denne Pligt kun gælder overfor de nærmeste foresatte.

I denne Forbindelse vil jeg tillade mig at henlede Opmærksomheden paa Veteranerne fra Krigen i 1864, der led overordentlig meget i denne Krig. Det forekommer mig, at der kunde tilkomme dem lidt Paaskønnelse paa deres gamle Dage for det Offer, de den Gang bragte. Nægtes kan det ikke, at der vises disse Mennesker nogen Karrighed, idet der hidtil er givet Afslag paa deres Ønske om at faa bevilget 50 Kr. hver aarlig. Jeg vil